

Ha'azinoe - Luisteren 5783.

Deuteronomium 32 : 1 - 52.

2 Samuël 22:1-51 & Rom. 10:17-11:12; 12:19; 15:9-10.

Ha'azinoe en de volgende Parsja Wezot HaBeracha vormen het einde van de Torah en werden uitgesproken op de overlijdensdag van Mosje Rabbenoe.

In majestueuze taal barst Mosjé in een lied uit en legt hij zijn laatste testament aan de Israëlieten voor met alle macht en passie die hij tot zijn beschikking heeft. Hij begint dramatisch maar zacht door hemel en aarde op te roepen om getuige te zijn van wat hij gaat zeggen:

'Luister, hemel, en ik zal spreken; Hoor, jij aarde, de woorden van mijn mond.

Laat mijn onderricht vallen als regen en mijn woorden neerdalen als dauw, als regenbuien op nieuw gras, als overvloedige regen op tere planten.'

(Dewariem, Deut. 32:1-2)

Commentaar:

We naderen het einde van het boek Deuteronomium. Gedurende 31 hoofdstukken heeft Mozes het verhaal van de Israëlieten opnieuw verteld en hun advies en regels gegeven om te onthouden als ze de Jordaan oversteken en het Beloofde Land binnengaan.

Zeker, er zijn momenten geweest waarop hij hen vermaande, hen eraan herinnerde dat ze een koppig volk zijn, en sprak over de keren dat ze de Eeuwige G'd verwierpen.

Toch waren de laatste paar hoofdstukken die we hebben gelezen hoopvol.

Het Torah-gedeelte van deze week, Ha'azinoe, bestaat voornamelijk uit een gedicht of een lied dat Mozes voor de mensen zingt als hij zijn dood nadert. Als je bedenkt hoe hoopvol de laatste paar hoofdstukken waren, had je kunnen verwachten dat dit gedicht dezelfde gedachtegang zou voortzetten.

Het gedicht is echter meer fatalistisch.

Om te beginnen legt Mozes uit dat G'd de Israëlieten koos:

'(G'd) Hij vond hem in een woestijngebied, in een woeste, huilende wildernis.

(G'd) Hij omringde hem, Hij onderwees hem, Hij beschermde hem als Zijn oogappel.

Zoals een arend zijn nest opwekt, boven zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze pakt en ze draagt op zijn vlerken,' (Deuteronomium 32:10-11)

Door G'ds keuze bloeide Israël, maar toen namen ze G'd als vanzelfsprekend aan:

Maar het volk (Zijn zonen en Zijn dochters) werden 'vet' en namen dit alles (G'ds zegen) als vanzelfsprekend aan. En toen....

'...toen verliet hij God, Die hem gemaakt heeft, hij versmaadde de Rots van zijn heil.

Zij hebben Hem tot na-ijver gebracht met vreemde goden, met gruwelijke daden hebben zij Hem tot toorn verwekt.' (Deuteronomium 32:15-16)

Dus G'd wordt (boos) en straft hen:

'Toen de HEERE dat zag, verwierp Hij hen, uit toorn tegen Zijn zonen en Zijn dochters.

(G'd) Hij zei: Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen; Ik zal zien wat hun einde is, want zij zijn een totaal verdorven generatie, kinderen in wie geen enkele trouw is.' (Deuteronomium 32:19-20)

G'd kiest er echter voor om ze niet te vernietigen omdat de vijanden van Israël zouden kunnen denken dat de vernietiging van de Israëlieten het werk van de vijanden was:

'ware het niet dat Ik beducht was voor de toorn van de vijand.

Hun tegenstanders zouden het verdraaien en zeggen: Onze hand is verheven, het is niet de HEERE Die dit alles gedaan heeft.' (Deuteronomium 32:27)

Daarom zal G'd de vijanden van Israël namens hen verslaan:

'Als Ik Mijn glinsterend zwaard wet, Mijn hand het grijpt voor het oordeel, zal Ik de wraak laten terugkomen op Mijn tegenstanders, en het hun die Mij haten, vergelden.....'

'Juich, heidenen, met Zijn volk!

Want (G'd) Hij zal het bloed van (G'ds) dienaren wreken.

(G'd) Hij zal de wraak laten terugkomen op Zijn tegenstanders, en Zijn land en Zijn volk verzoenen!'

(Deuteronomium 32:41 en 43)

Het gedicht voorspelt duidelijk dat de Israëlieten G'd zullen versmaden.

Het enige hoopvolle aspect is dat G'd hen zal verkiezen boven hun vijanden en ervoor zal zorgen dat de vijanden van Israël niet zegevieren. Dit is echter zo dat andere naties weten dat G'd machtig is en dat de enige reden waarom G'ds volk lijdt, is omdat G'd hen toestond te lijden.

Dit staat haaks op een deel van de hoop die we in andere delen van Deuteronomium hebben gezien.

Dit zijn echter niet de laatste woorden van Mozes aan het volk. In Wezot HaBeracha , het gedeelte dat komt na Ha'azinoe, wiens laatste regels we lezen tijdens Simchat Torah (wanneer we het laatste vers en het eerste vers van de Torah in één adem lezen, dus er is geen onderbreking in onze Torah-leescyclus), biedt Mozes nog een gedicht aan, en dit is pure zegen.

'Ja, Hij heeft de volken lief!

Al Zijn heiligen zijn in Uw hand, Zij zitten aan Uw voeten en vangen iets op van Uw woorden.'

(Deuteronomium 33:3)

Mozes gaat dan verder met het uitspreken van een speciaal gebed van welzijn of een verklaring van hoop voor elk van de stammen, eindigend met een verklaring van de uiteindelijke overwinning van Israël.

Dus Ha'azinoe is ingeklemd tussen woorden van hoop, bekrachtiging en zegen.

Misschien volgt dit gedeelte dezelfde stroom van gedachten, vastberadenheid, realisme en belofte die ons eigen leven leiden tijdens dit seizoen. Sinds het begin van het hoogseizoen hebben we veel tijd en moeite gestoken in het praten en nadenken over de keuzes die we in het verleden hebben gemaakt en de keuzes die we in de toekomst gaan maken. Als we volgende week Soekot binnengaan en dan Simchat Torah, eindigen we met een hoge noot van vreugde en dansen. Maar tussendoor, in de aanloop naar Jom Kippoer, zou het besef kunnen komen dat we misschien niet kunnen zijn wie we wilden zijn.

We weten uit ons verleden dat we waarschijnlijk niet aan onze hoogste ambities zullen voldoen.

De traditie weet dat ook, daarom hebben we elk jaar (ook wij die ons verbonden weten met G'ds volk) een hoog - feestseizoen voor **terugkeer en bekering**.

En toch, aangezien het boek Deuteronomium eindigt met een toon van zuivere zegen, zullen ook wij hoe dan ook naar onze idealen toe werken.

We zullen ons best doen om de paden van leven en zegen te volgen, wetende dat we zullen wankelen, wetende dat we tekort zullen schieten. En dat is de gerechtigheid die in Ha'azinoe ligt , dat zelfs als we weten dat we zullen wankelen, we het toch zullen proberen.

Een andere kijk op terugkeer en bekering:

Een van de bekendste gelijkenissen die Jeshua vertelt is ongetwijfeld de gelijkenis van de 'verloren zoon' uit (Lucas 15:11-32) Hierbij denken we altijd dat de 'jongste zoon' de verloren zoon is, die terugkeert, na een leven vol uitspattingen, naar de Vader, maar wat te denken over de 'oudste zoon' en zijn houding van bitterheid en onvergevings - gezindheid ten aanzien van zijn jongere broer?

Wie is in deze gelijkenis nu eigenlijk 'de verloren zoon'? Iets om misschien eens over na te denken.

Bron: Reformjudaism.org - Jacqueline Mates-Muchin en met kleine aanpassingen/ aanvullingen en een beetje door myself.
(G'd) Tussen aanhalingstekens door mij toegevoegd ter verduidelijking.

Shabbat Shalom. *Rinze*.